

[Arne Christiansen]

mark. Regeringen henviser til Tremileøhændelsen. Analyser af dette uheld har ikke afsløret tekniske mangler ved driften eller ved den måde, sikkerheden vurderes på. Det, man har afsløret mangler ved, er organisation og kontrol. Kemenyrapporten, som er oversat til dansk, bekræfter dette, og det samme gør den senere Rogovinrapport, som er kommet for få dage siden. Det hedder heri bl. a.:

»Det gennemgående tema i vore konklusioner er, at de vigtigste problemer ved reaktorerne sikkerhed i dag ikke er tekniske, men administrative.«

Det er også interessant, at den samme Rogovinrapport fastslår:

»Fremtidige reaktorer bør ligge mindst 10 miles« – altså 16 km – »fra større befolkningscentre.«

Dermed er der også givet svar på regeringens nyeste betingelse, nemlig afklaringen af beliggenhedssikkerheden. Man kunne vel så føje til, at Barsebäckdebatten dermed også turde have fået et grundskud set fra København.

I øvrigt er det vel også et spørgsmål, med den udskydelse der har fundet sted, hvor længe befolkningen skal holdes i uvidenhed om, hvilke reservationszoner der kan blive tale om at udnytte til en kommende tids kernekraftværker. Det er jo ikke så få zoner, der er udpeget, og jo længere det skydes ud, jo større vil usikkerheden selvfølgelig være med hensyn til, hvad jorden ellers kunne anvendes til.

Det må endelig, synes jeg, være rimeligt at anføre, at hvis der ikke må være nogen risiko knyttet til en bestemt teknik, så kan man lige så godt sige, at man ikke vil have den, men så må vi altså også give afkald på kraftværker, der drives af kul, olie, vind og vand osv.; vi har jo heller ingen garanti for, at vi ikke en dag får en Tvindvinge i nakken.

Regeringen har efter min opfatelse således intet belæg for sin hovedkuldts beslutning. Man kan selvfølgelig granske i statsministerens besværligheder med en rebelsk venstrefløj, der sammen med partier til venstre for socialdemokratiet i en energipolitik uden kernekraft ser et middel til en samfundsændring i kraft af nedsat vækst, ændrede mønstre for beboelse og familie, en tvangsstyring af udviklingen, fordi vi mangler energi.

Jeg vil gerne her understrege, at Energiplan 76 udarbejdet af en socialdemokratisk minister og bekræftet under SV-regeringen i energiredegørelsen i marts sidste år forudsætter, at 23 pct. af bruttoenergiforbruget i 1995 er dækket af kernekraft. Jeg nævner dette, fordi der ud over den øgede kulanvendelse med dertil hørende miljøforurening og sundhedsfare også er nævnt erstatning for manglende kernekraft ved besparelser på elkraft i husholdningen. Den socialdemokratiske ordfører var også inde på dette, og rapporter taler om 1/7 af det nuværende energiforbrug uden nedgang i materiel levestandard.

Jeg tager det frem, selv om det ikke i dag er anført i ministerens redegørelse, for det peger igen på den samfundsændring, der er en forudsætning for sådanne drastiske indgreb. Her ville nemlig være tale om, at 300.000 enlige lever i kollektiv om 20 år, og at der udvikles et bredt spektrum af kollektive former i vort samfund. Det er for mig svært at se en sådan udvikling som led i en ansvarsbevidst energipolitik i de næste årtier. Jeg kunne tilføje, at deklaration om husholdningsmaskiners energiforbrug naturligvis er en vej frem, og den er i øvrigt allerede vedtaget i EF, men nogen mærkbar erstatning for de manglende 23 pct.s energi i 1995 skal man ikke vente der bliver tale om.

I øvrigt bliver det interessant at se, hvor Danmark og til hvilke priser Danmark vil få sine kul. Selv England og Tyskland melder sig nu på kulmarkedet, så der kan bogstaveligt talt blive tale om at sejle kul til Newcastle. Jeg kan her henvise til Financial Times, European Energy Report, fra den 29. januar i år, som omtaler disse ting.

Den 25. januar i år kom der en rapport fra National Academy of Science i USA om energi i perioden fra 1985 til år 2010. Her hedder det bl. a.:

». . . at energibesparelser gør det ikke alene. USA vil i de næste 30 år kun kunne skaffe elektricitet ved at anvende kul og kernekraft, men anvendelsen af kul kan blive reduceret stærkt allerede fra 1990, fordi kul vil blive mere værd som råstof for syntetisk olie og benzin.«

Jeg håber, at tilhængerne af den udvidede kulkraft ser skriften på væggen og også fremtidens kulpriser; der bliver noget for det nye kulforsyningsudvalg at tage fat på.